

РЕШЕНИЕ

№ 1762

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело
№ 20211100507381 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение, обективизирано в протокол от съдебно заседание на 21.04.2021г., постановено по гр.дело №6457/2021г. по описа на СРС, II Г.О., 62-ри състав, е осъдена ЗК „Л.И.” АД, с ЕИК ****, да заплати на „Д.З.“ АД, с ЕИК ****, на правно основание чл.213, ал.1 от КЗ /отм./ сумата от 666.61 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение, ведно с ликвидационни разходи, за причинени имуществени щети в резултат на настъпило ПТП на 09.12.2015г. в гр.София, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда - 03.02.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като е ОТХВЪРЛЕН предявеният иск за разликата над сумата от 666.61 лв. до пълния предявен размер от 835.45 лв.; както и на правно основание чл.86 от ЗЗД сумата от 200.00 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 02.02.2018г. до 03.02.2021г., като е ОТХВЪРЛЕН предявеният иск за разликата над сумата от 200.00 лв. до пълния предявен размер от 243.00 лв.; както и на правно основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 349.63 лв., представляваща разноски по делото, изчислени съобразно уважената част на предявените искове.

Постъпила е въззивна жалба от ищеца - „Д.З.“ АД, с ЕИК ****, чрез процесуален представител юрисконсулт К.Р., с приложено пълномощно, с която се обжалва решение, обективизирано в протокол от съдебно заседание на 21.04.2021г., постановено по гр.дело №6457/2021г. по описа на СРС, II Г.О., 62-ри състав, в частта, в която са **отхвърлени** предявените искове с правно основание чл.213, ал.1 от КЗ /отм./ и чл.86, ал.1 от ЗЗД. Инвокирани са доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС в обжалваните части. Жалбоподателят счита, че

първоинстанционният съд неправилно е определил дължимото застрахователно обезщетение по средни пазарни цени на увредените части, изчислени с оглед цените на алтернативни доставчици за такива по вид части, а не съобразно цени на оригинални части, съгласно приетото по делото заключение на съдебно-автотехническа експертиза. Поддържа се, че размерът на дължимото обезщетение следва да се определи, съгласно стойността на ремонта, изчислена по пазарни цени на оригинални части и релевантният размер на дължимото застрахователно обезщетение от ответника възлиза на 3425.81 лв., която сума съответства на средно-пазарната стойност на необходимия ремонт. Сочи се, че от тази сума следва да се приспадне платеното доброволно от ответника извънсъдебно обезщетение и искът за главница следва да се уважи за сумата, за която е предявен. Моли съда да постанови съдебно решение, с което да отмени първоинстанционното съдебно решение в обжалваните части и да уважи изцяло предявените искове. Претендира присъждане на разноски, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение, за двете съдебни инстанции.

Ответникът - ЗК „Л.И.” АД, с ЕИК ****, чрез процесуален представител юрисконсулт К.И., депозира писмен отговор, в който изразява становище относно неоснователността на постъпилата въззивна жалба. Изложени са аргументи, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е анализирал релевантните за спора факти и доказателства като е приел, че дължимото застрахователно обезщетение следва да се определи по средни-пазарни цени на извършения ремонт, като се използват и алтернативни резервни части, които са изчислени от вещото лице-експерт в приетото по делото заключение на съдебно-автотехническа експертиза. Моли съда да постанови съдебно решение, с което да потвърди първоинстанционното решение в обжалваните части.

Предявени са от „Д.З.“ АД, с ЕИК ****, срещу ЗК „Л.И.” АД, с ЕИК ****, при условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.213, ал.1 КЗ /отм., но приложим в настоящото производство/ и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

С оглед предмета на постъпилата въззивна жалба настоящият състав приема, че предмет на въззивен контрол е постановеното първоинстанционно решение само в частта, в които са отхвърлени предявените искове с правно основание чл.213, ал.1 КЗ /отм., но приложим в настоящото производство/ и чл.86, ал.1 от ЗЗД. Постановеното решение в частите, в които предявените искове са уважени, е влязло в сила като необжалваемо.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми на закона. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. За да постанови обжалваното съдебно решение, в частта, в която е отхвърлен предявения иск с правно основание чл.213, ал.1 КЗ /отм./, първоинстанционният съд е приел, че при изчисляване на размера на дължимото от ответника застрахователно обезщетение следва да се кредитира приетото по делото като неоспорено заключение на съдебно-автотехническа експертиза, в частта, в която експертът е изчислил стойността, необходима за възстановяване на увредените части на застрахованото МПС – товарен автомобил „Пежо 3008“, с рег.№****, по средни пазарни цени с използване на алтернативни резервни части към датата на ПТП, тъй като увреденото МПС към датата на настъпване на застрахователното събитие – 09.12.2015г., е било в експлоатация 3 години, 7 месеца и 13 дни, т.е. не е било в гаранция, от която сума – 3256.97 лв., следва да се приспадне доброволно платената от ответника такава преди завеждане на иска в размер на 2605.36 лв., и за получената разлика от 666.61 лв., искът се явява основателен, а за разликата до пълния предявен размер от 835.45 лв. искът следва да се отхвърли като неоснователен. Относно иска с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, първоинстанционният съд е приел, че от доказателствата по делото се установява, че ответникът е получил покана да заплати дължимото застрахователно обезщетение по заявената от ищеца регресна претенция, но същият не е изплатил изцяло дължимото регресно вземане, поради което е изпаднал в забава и дължи заплащане на мораторна лихва за претендирания от ищеца период, като при изчисляване на размера на дължимото обезщетение за забава е приложена нормата на чл.162 от ГПК и възлиза на сумата от 200 лв., като за разликата до пълния предявен размер от 243.00 лв. искът е отхвърлен като неоснователен. Крайните изводи на СРС в частта, в която е прието, че предявените искове с правно основание чл.213 от КЗ /отм./ и чл.86, ал.1 от ЗЗД са неоснователни, са обосновани при правилна преценка на събраните по делото доказателства и при правилно прилагане на материалния закон. При постановяване на обжалваното решение СРС не е допуснато нарушение на процесуални и материалноправни норми, същото е законосъобразно, постановено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон - КЗ /отм./ и въззивният състав споделя мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.

Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави следното:

Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента - [чл.213, ал.1 КЗ /отм./](#) се обуславя от установяването в доказателствена тежест на ищеца на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди, както и на обичайните

разноски за неговото определяне; 2/ възникнали права на увредения срещу причинителя на вредите на основание [чл.45, ал.1 от ЗЗД](#) - т.е., че вредите са причинени от деликвента, с негово виновно и противоправно поведение и 3/ наличие към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка "гражданска отговорност" между деликвента и ответника. Въззивният съд счита, че в случая посочените предпоставки, обуславящи ангажиране отговорността на застрахователя по задължителна застраховка "гражданска отговорност" на деликвента на основание чл.213, ал.1 КЗ /отм./, са признати извънсъдебно от ответника с факта на извършеното от него частично плащане, покриващо част от претендираната от ищеца сума.

Спорен по делото въпрос, пренесен и във въззивното производство, е досежно размера на следващото се обезщетение за вредите, причинени на увредения товарен автомобил „Пежо 3008“, с рег.№****, застрахован по имуществена застраховка "Каско" при застрахователното дружество -ищец, в резултат на настъпило на 09.12.2015г. застрахователно събитие - ПТП, в гр.София, в локалното платно на бул.“Цариградско шосе“ в район на търговски център „The Mall“, по отношение на който настоящият състав намира да отбележи следното:

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл.208 ал.3 от КЗ /отм./ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка "гражданска отговорност" се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба №49 от 16.10.2014г.. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

В разглеждания случай е доказано въз основа на съвкупната преценка на събраните писмени доказателства и заключението на вещното лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебна-автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на [чл.202 ГПК](#) подлежи на кредитиране като обективно и компетентно изготвено, неоспорено от страните в хода на производството, се установява, че стойността на ремонта на увредения автомобил по средни пазарни цени с нови оригинални части, без отчитане на овехтяване, възлиза на 3425.81 лв., а по средни пазарни цени , като се използват алтернативни резервни части възлиза на 3256.97 лв.. Установено е също така, а и не е било спорно между страните, че процесният автомобил към датата на настъпване на застрахователното събитие – 09.12.2015г., е бил в експлоатация 3 години, 7 месеца и 13 дни, т.е. не е бил предмет на гаранционна поддръжка, поради което правилно е прието от СРС, че стойността на ремонта следва да се определи по средни-пазарни цени като се използват и алтернативни резервни части, а не авточастите които са оригинални, т.е. на цената на магазините на оторизиран сервиз. В случая отговорността на ответника като застраховател по задължителна застраховка «гражданска отговорност» на деликвента не може да се поставя в зависимост от избора на пострадалото лице на автосервиз с по-високи цени от средно-пазарните такива за същия вид ремонт, тъй като увреденото МПС не е предмет на гаранционна поддръжка.

С оглед на изложените аргументи настоящият състав приема, че правилно

първоинстанционният съд е приел в обжалваното решение, че размерът на дължимото обезщетение следва да се определи по средни пазарни цени в размер 3256.97 лв. /съгласно заключението на съдебно автотехническата експертиза, която не е оспорена от страните в хода на съдебното производство/, от която сума следва да се приспадне доброволно платената от ответника такава преди завеждане на иска в размер на 2605.36 лв. и за получената разлика от 666.61 лв. искът се явява основателен. Предвид изложеното настоящият състав намира, че правилно и законосъобразно в съответствие на събраните доказателства и при правилно тълкуване и прилагане на закона и установената съдебна практика първостепенният съд е отхвърлил предявеният иск с правно основание чл.213 КЗ /отм./ за разликата над сумата от 666.61 лв. до пълния предявен размер от 835.45 лв. и обжалвания съдебен акт в тази част следва да бъде потвърден на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

Правилно и законосъобразно е обжалваното решение и в частта, в която е отхвърлен предявения иск за заплащане на мораторна лихва. Във въззивната жалба липсват конкретни оплаквания досежно незаконосъобразност на съдебното решение в тази част. Доколкото съдът е обвързан само с доводите във въззивната жалба /по аргумент на чл.269 от ГПК/ и при липса на конкретни възражения за незаконосъобразност препраща изцяло към мотивите на обжалваното решение, които са правилни и законосъобразни.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадение на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд атакуваното решение в обжалваните части, в т.ч. и в частта за разноските, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има въззиваемата страна, но поради факта, че пред настоящата инстанция не е заявена претенция от въззиваемата страна за присъждане на разноски, поради което съдът не следва да се произнася в тази насока.

Воден от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Г.О., III-В състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение, обективизирано в протокол от съдебно заседание на 21.04.2021г., постановено по гр.дело №6457/2021г. по описа на СРС, II Г.О., 62-ри състав, в обжалваните части.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване по аргумент на чл.280 ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____